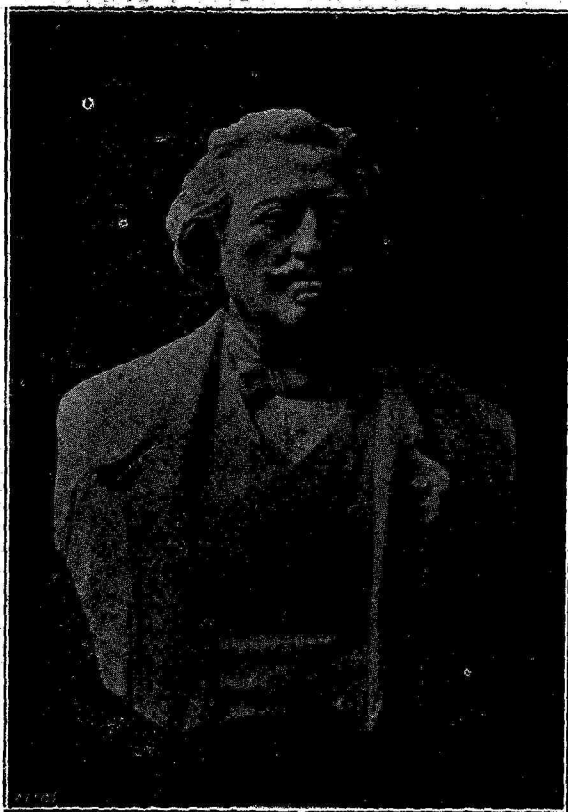

Γ. Μπονάτου

Α. Μάτσας

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Τὸ λέει τ' ἀρχαῖο τὸ παραμῦθι :
 Ἕνας τεχνίτης μιὰ φορὰ
 Ἕνα μαρμάρινὸ ἀγαλμὰ του
 Εἶχε ἀγαπήσει φλογερὰ.

Γονατισμένος νύχτα μέρα
 Μὲ τὴ λαχτάρα στὴν ψυχὴ
 Τοῦ, ἔλεγε ἀγάλια τῆς Ἀγάπης
 Τὴν παναρμόνια προσευχή.

Καὶ τόσο αἱμάτωνε ἡ καρδιά του
 Καὶ τόσο ὑπέφερε βαρειά,
 Ποῦ ἓνα πρωτὶ νεκρὸ τὸν βοῦκαν
 Πλάϊ στὴ πέτρινη ὠμορφιά.

Εἶχε τὰ χέρια περασμένα
 Γύρω ἀπ' τὰ πόδια τῆς σφιχτά,
 Κ' ἓνα παράπονο εἶχε μείνει
 Στὰ δύο του χεῖλη τὰ κλειστά...

Κι' ἐκείνη ἀδιάφορη ἀπὸ πάνω
 — Πέτρινη πάντα καὶ ψυχρὴ —
 Μὲ τὸ χαμόγελο τὸ αἰώνιο
 Ἄφωνα στέκει καὶ θαρεῖ.

Ἰούλιος 1908

ΘΡΑΣ. ΖΩΙΟΠΟΥΛΟΣ

Τ' ΑΓΚΑΘΙΑ

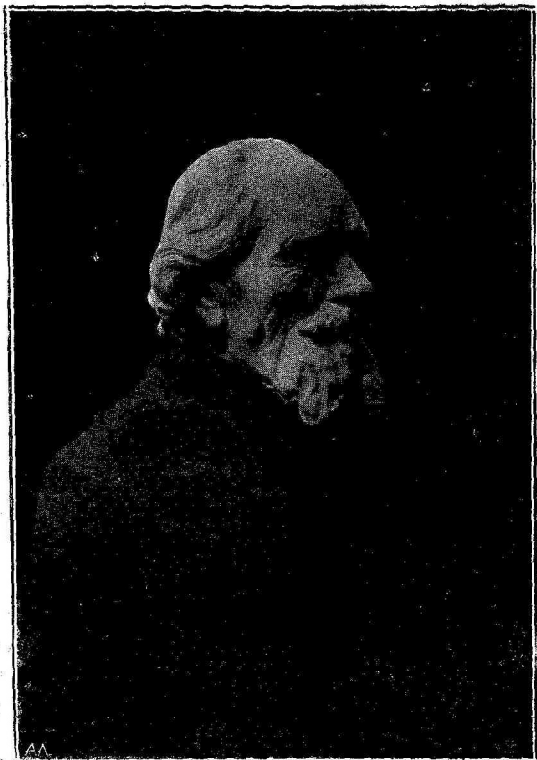
Τοὺς βάτους ξερριζώνουν
 στὸ χέρσο τὸ χωράφι.
 Περαιστικὸς ἐστράφη
 κ' ἐρώτησε : Ὡς γιὰ τί ;

— Θὰ σπείρωμε λουλούδια,
 καί, πρὶν ἐκεῖν' ἀνοίξουν
 οἱ βάτοι θὰ τὰ πνίξουν
 κ' οἱ κλῶν' οἱ ἀγκαθωτοί.

Κ' ἐπέρασ' ὁ διαβάτης
 κουνώντας τὸ κεφάλι
 καὶ λέει μονάχος πάλι
 ἐνῶ κρυφογελά :

— Μέσ' στὴν καρδιά μου οἱ πόνοι
 χειρότεροι ἀπ' τοὺς βάτους·
 κι' ὅμως ἀνάμεσά τους
 ἡ ἐλπίδα ἀνθοβολᾷ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Α. Σώχου

Ὁ Μπάμπια-Γεώργης